

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Mgr. Dr. A.**, bytom P., zastúpený advokátom *JUDr. P.*, Advokátska kancelária, ul. R., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Žilina**, Hálkova č. 3, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č.k. ČVS:KRP-117/OEK-ZA-2009 zo dňa 12. januára 2010, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 20S 18/2010-32 zo dňa 27. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 20S 18/2010-32 zo dňa 27. júla 2010 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline napadnutým uznesením č. k. 20S 18/2010-32 zo dňa 27.7.2010 konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia zastavil a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia konštatoval, že v konaní zistil neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorým je nedostatok právomoci v zmysle § 7 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s §§ 247 a nasl. O.s.p., spočívajúci v tom, že bolo napadnuté rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, ktoré rozhodnutie je oprávnené, t.j. má právomoc preskúmať len kompetentný orgán činný v trestnom konaní, ktorý je na preskúmanie príslušný podľa Trestného poriadku. Preto konanie podľa § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. zastavil. Poukázal na to, že hoci sa jedná o nedostatok podmienky konania, nepostúpil vec na rozhodnutie kompetentnému orgánu v zmysle § 104 ods. 1, veta druhá O.s.p. z dôvodu, že zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že žalobca už využil príslušný procesný postup v zmysle Trestného poriadku na preskúmanie napadnutého uznesenia tým, že podal voči nemu sťažnosť, o ktorej už bolo kompetentným orgánom podľa § 190 ods. 2 Trestného poriadku, t.j. Okresnou prokuratúrou Žilina, rozhodnuté.

Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle § 146 ods. 1, písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže konanie bolo zastavené.

Proti uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie. Namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.. Uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa rozhodol o zastavení konania bol povinný podľa § 104 ods. 1 O.s.p. rozhodnúť výrokom o postúpení veci príslušnému orgánu, či už pozitívne alebo negatívne, v uvedenom prípade postúpiť príslušnému prokurátorovi bez ohľadu na to, či vo veci právoplatne rozhodol alebo nie, s poukazom na to, že takýmto rozhodnutím súd prekročil svoju právomoc. Poukázal na to, že podľa judikatúry najmä rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 35/1998, najvyšší súd na podnet generálneho prokurátora prejednal poriadkovú pokutu uloženú svedkovi v prípravnom trestnom konaní, čo zakladá podľa jeho názoru precedens na prejednanie poriadkových pokút na základe uznesenia vyšetrovateľa v prípravnom trestnom konaní súdom. Súčasne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. 46/2006, v ktorom bola riešená zásada preskúmateľnosti rozhodnutí o poriadkovej pokute v trestnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v zmysle ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní podľa §§ 212 a nasl. O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že predmetom konania v danej veci je preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného - Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina č.k. ČVS:KRP-117/OEK-ZA-2009 zo dňa 12. januára 2010, ktorým vyšetrovateľ KR PZ ÚJKP Žilina uložil žalobcovi poriadkovú pokutu podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústava SR v čl. 46 ods. 2 garantuje každému kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach, rozhodnutím orgánu verejnej správy prístup k súdu, aby súd preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia.

Podľa platnej právnej úpravy je realizácia čl. 46 ods. 2 ústavy premietnutá v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov“.

Úlohou súdu pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy je v každom konkrétnom prípade posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania, je vzhľadom na svoj obsah spôsobilé zasiahnuť do sféry subjektívnych práv žalobcu, prípadne ho na týchto právach ukrátiť.

Podľa obsahu žaloby a jej žalobných dôvodov súd posudzuje, či žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu môže podliehať súdnemu prieskumu.

Podľa právneho názoru ústavného súdu preto ústavnou konformný výklad zákonov týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov (ale aj ich výklad konformný s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky) predstavuje neoddeliteľnú súčasť ich rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). **Vychádzajúc z uvedeného je preto úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie, postup, resp. zásah orgánu verejnej správy je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. Ak áno, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania.**

Ústavný súd v tejto súvislosti v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11. októbra 2007 už uviedol, že „orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narúšala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy. Jedinou požiadavkou, ktorá sa pritom na sudcu kladie, je ústavná konformita výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy SR).“

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle citovaných právnych noriem a s poukazom na vyslovený názor Ústavného súdu SR v danej veci zastáva názor, že rozhodovanie Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina o uložení pokuty žalobcovi podľa ustanovení

Trestného poriadku patrí do právnej úpravy verejného práva a nie je možné takéto rozhodovanie považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy, keďže ide výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení Trestného poriadku a týka sa teda vecí trestnoprávneho charakteru, z ktorých dôvodov posudzovanie konania a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o uložení pokuty v trestnom konaní, nemôže byť predmetom súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa tým, že konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného zastavil rozhodol vo veci vecne správne. Odvolací súd však nesúhlasí s dôvodmi súdu prvého stupňa, keď konanie zastavil podľa § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.. Krajský súd mal podľa názoru odvolacieho súdu zastaviť konanie preto, že neboli splnené zákonné podmienky na postup podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vyplývajúce z §§ 247 a nasl. O.s.p., pretože rozhodnutie žalovaného v danom prípade nemožno považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy v zmysle § 244 ods. 1, 2 O.s.p., keďže žalovaný konal a rozhodol o uložení pokuty v zmysle ustanovení Trestného poriadku ako orgán činný v trestnom konaní a nie ako orgán verejnej správy, a preto jeho rozhodnutie nie je oprávnený správny súd preskúmať podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ teda žalobca sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina o uložení poriadkovej pokuty podľa § 190 Trestného poriadku, jeho žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania správnym súdom podľa ustanovení §§ 244 a nasl. O.s.p., čím sú splnené zákonné podmienky pre zastavenie preskúmacieho konania podľa § 250d ods. 3 O.s.p., a preto bolo povinnosťou súdu prvého stupňa v danom prípade konanie zastaviť podľa § 250d ods. 3 O.s.p..

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie krajského súdu aj keď z iných právnych dôvodov podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 219 ods. 1 O.s.p..

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal v dôsledku jeho neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 15. decembra 2010

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth